

Moederziel *alleen?*

• door Karel Remmelink

ZE WAS HAAR MAN ONDERDANIG GEWEEST EN DUS HAD ZE TOEGESTEMD IN ZIJN PLAN OM TIJDELIJK ELDERS TE GAAN WONEN, IN EEN STREEK WAAR TENMINSTE VOLDOENDE TE ETEN WAS.

Ze was er niet gerust over, want het was wel buiten het land en dat deed je toch eigenlijk niet. Maar ja, niets te eten hebben voor je man en je twee jongens dat kon toch ook niet. Ze heeft het er niet gemakkelijk gehad. Al vrij snel stierf haar man en haar jongens waren al vroeg getrouwd. Haar schoondochters waren best wel lief voor haar. Ze waren haar ook beiden even lief, nee ze maakte geen onderscheid. Het was wel eens moeilijk om hun stijl van leven te accepteren, ach ja, je weet wel, andere tijden, een andere volksaard. Sommige dingen die zij niet in haar hoofd zou halen, deden ze gewoon. Ze was ook geen oma geworden, ze wachtten nog even met kinderen krijgen hadden ze gezegd.

Toch had zij trouw haar geloof vastgehouden. Ze had het ook wel vaker aan haar jongens voorgehouden, maar ach ja. Die stonden tussen hun vrouw en hun moeder en dan is het ook niet makkelijk. Ze was gewoon haar Bijbel blijven lezen, ook toen haar man er niet meer was en ze bij de kinderen inwoonde. Het diende zich nog nadrukkelijker aan, toen ook haar beide jongens waren gestorven en haar twee schoondochters in hun verdriet zo op haar leunden. Ze had er toen veel moeite mee gehad, dat God dat allemaal toeliet. In vertrouwelijke momenten vertelde ze van de God van haar volk, die vroeger zo wonderlijk voor haar volk had gezorgd, maar nu zo ver weg leek. Ze vertelde hen ook dat ze wel eens twijfelde aan de beslissing die haar man en zij ooit hadden genomen. Toch ging ze niet terug. De meisjes waren zo verdrietig en samen konden ze maar net het hoofd boven water houden. Ze hoopte maar dat ze beiden opnieuw gelukkig werden in een tweede huwelijk, want dan kon ze met een gerust hart teruggaan. Ze durfde het niet aan, ze mee te nemen want ze zouden zeker niet geaccepteerd worden. Vreemdelingen als zij werden niet geaccepteerd.

U weet hoe dat gaat. Bethlehem bleef trekken, ze hoorde heel positieve berichten en ze verlangde terug naar de familie, de vroegere burens en de gemeenschappelijke feestdagen ter ere van Jehovah. Drie keer in het jaar samen naar Silo, naar de ark, wat had ze daar vaak van genoten. Ze was ook teleurgesteld, haast boos op God, want wie had het zo zwaar gehad als zij. Hoe het moest met haar dochters? Misschien was het wel beter dat er een scheiding kwam. Ze wist het niet, misschien gaf God vanzelf een oplossing. Orpa was altijd afstandelijker en meer gehecht aan haar eigen familie. Ruth was ondanks alles met haar meegegaan, ja, ze had zelfs ronduit gezegd dat ze altijd voor haar wilde blijven zorgen. Dat had haar wel goed gedaan en ze had haar een dikke zoen gegeven.

Vanaf dat ze terug was in Bethlehem, was alles zo wonderlijk verlopen, heel anders dan ze gedacht had. Ze kwam aan het begin van de zomer en dus hadden ze gedaan wat ze mochten doen, als arme mocht je aren lezen bij een ander. Als je met niets terugkomt uit den vreemde zit er niet veel anders op. Ruth was het gaan doen en het was het begin geworden van een romance. Nu ze terugkijkt, want het is al weer een paar jaar geleden, ziet ze de hand van JAHWEH in al die dingen. Hij zorgde ervoor dat Ruth bij Boaz terecht kwam, haar neef, dat hij van haar ging houden en dat hij hen beiden financieel voor zijn rekening nam.

Haar leven is nog niet voorbij en zo oud is ze ook nog niet. Ze wil graag wat doen, ook al heeft ze financieel geen zorgen meer. Ze mag ook wat doen, ze is nu oppasoma. Obed heet de kleine jongen en eigenlijk is het niet eens haar kleinkind. Officieel is het echter wel zo en daar had ze helemaal niet meer op gerekend. Haar man had het nog moeten kunnen meemaken, wat zouden ze blij zijn, dankbaar. Stilletjes vouwt ze haar handen; God is toch heel goed.